

JOB

I

En un dia perdé Job
sos camells i ses bouades,
ses ovelles a milers
i les parets de sa casa,
que xafaren a sos fills
en sa horrible eslleivissada.

II

El més ric fou d'Orient,
el més pobriçol es ara:
totes les coses perdé,
sinó a Déu, qui les hi ha dades,
i qui té a Déu ho té tot
en esta vida i en l'altra.

SANTS

APRÈN DE VIURE AB ELS SANTS,
I SERAN TA COMPANYIA

FLORS DEL CEL

Els justos són lliris,
les verges són roses
que fa més hermoses
la sang dels martiris.
I vós, vida mia,
fillet de Maria,
d'eix celic verger
sou el jardiner.

SUSON

Malaltís n'està Suson
d'una extranya malaltia.
Un esbart d'àngels del cel
baixa a fer-li companyia
i a cantar-li una cançó
que alguna hora li plavia.

Quan de la celda són dins
comença la melodia:
fa rum rum el guitarró,
com un colom que sospira;
piteja lo violí,
la flauta dolça refila,
i comença la cançó,
la que al beat li plavia,
la de l'amor de Jesús,
la de l'amor de Maria.

El beat està en son llit
i no canta com solia.
— Per què no cantau, Suson? —
ja li n diu el de la cítara. —

Alguna hora a nostres veus
la vostra veu responia
cantant l'amor de Jesús,
cantant l'amor de Maria. —
Lo venerable respon:
— Si jo cantava algun dia,
ja veieu que ara no puc:
més aviat ploraria.
Cantau, vosaltres, cantau,
en honor de qui us envia:
plorant jo en un clot de llit,
espero que la mort vinga.
— No vindrà encara la mort:
prou Jesús len privaria,
que heu de fer-li més cançons
en la nostra companyia. —

Quan sen van els angelets
s'enduen sa malaltia,
s'enduen sa greu tristor
i el deixen ple d'alegria.
Ai! Allavors que sen van
Suson cantaria.

SANTA ROSA DE LIMA

No hi ha com Rosa de Lima
per estimar al bon Déu:
per enviar-li pregaries
es son cor un incenser,
la seva ànima una flama
que va de la terra al cel.
Per distraure-s una estona
té un lliri blanc que es imatge
de son amat Jesucrist.
Ab sos ditets l'entre-cava,
li dóna aigua si té set,
que li plou de ses manetes
com si fos aigua del cel.
Un dia, anant a regar-lo,
veu trencat el lliriet,
ab la torratja per terra
i esbocinat i malmès.
— Bon Jesús, — diu sobrepresa, —
bon Jesús, què es lo que veig?
Qui ma flor ha trepitjada?
Qui ha fet bocins de mon test?
— Jo só, — Jesús li contesta, —
mes mans mateixes ho han fet,
puix en el cor de ma Rosa
no hi vull altre amor que l meu.

SANT DUNSTAN

(19 de Maig)

Gran music era Dunstan
i salmejava
a exemple del rei David
ab la seva arpa.
Tenia-la un jorn de Maig
al mur penjada,
mentres ell ab sos amics
conversejava.
Quan sentiren-la tocar
com puntejada
per la mà d'un serafi
que aixís cantava:

— Ditxós aquell
que ha seguit les petjades de l'anyell
envers els atris
patris.
Els que han vessat la sang per Jesucrist
l'han vist
i en etern soli regnaran ab ell.

ELS QUARANTA MARTIRS

No tots adoren els idols
els soldats de l'imperant:
n'hi ha quaranta que adoren
a Jesús crucificat.
Tots són guerrers de la patria,
per ella donen la sang:
donarien-li la vida,
però son Déu es abans.

Més perquè als idols de fusta
l'encens no volen cremar,
són rebutats dins les aigües,
dins les aigües d'un estany.
Des que són en el martiri
la mateixa oració fan:
— Jesús, Déu de cel i terra,
a Vós de cor demanam,
de quaranta que n som ara,
que no n defallesca cap:
quaranta entràrem en lluita,
quaranta los coronats.

La vesprada era molt freda,
els aires freds i gelats,
s'empedreeixen els arbres,
el gorc se torna de glaç:
també sen tornen els martirs,
que tot seguit moriran.

Allí a la vora uns custodis
els conviden ab un bany,
un bany d'oloroses aigües
al peu d'uns llits de domas.
Tots estan fermes com la roca:
sols un ha palanquejat,
ficant-se dins la banyera
que té l foc etern davall.

Quan s'adormen els custodis
se queda l porter vetllant.
Al cel aixeca la vista,
veu-lo obrir de bat a bat,
i com estrelles que cauen
se veu angels davallar,
quiscun ab una palmiça
i una corona a la mà.

Sentint la cançó dels martirs,
repeteixen-la allí dalt:
— Jesús, Déu de cel i terra,
que no n defallesca cap.
Quaranta són els que lluiten,
quaranta los coronats.

Quaranta són les corones
 i los martirs trenta nou.
 ¿Per qui serà la sobranta,
 que sembla d'argent i d'or?
 L'angel la mostra dient-li:
 — Serà per tu, si la vols. —
 Ell, veient-la tant hermosa,
 cau en terra de genolls:
 a Jesús per Déu confessa
 i es rebat dintre del gorc.
 Serà crudel el martiri,
 serà terrible la mort,
 més ell d'aquella corona
 ne vol ser pu guanyador.

Quan l'apostata s'estimba
 dels abismes daltabaix,
 sent la canturia del martirs
 que volen cap al cel blau:
 — El martiri dura una hora
 i el cel no s'acaba mai:
 quaranta entràrem en lluita,
 quaranta som coronats.

SANT ESTEVE DE GRANDMONT

El gloriós Sant Esteve
 s'acabava de morir
 agegut sobre una estora
 i abraçat al Crucifix.
 Ab la veu de les campanes
 sos monjos res no n'han dit
 perquè les gents, al saber-ho,
 pujarien com un riu,
 com un riu sortit de mare,
 el santuari a invadir.
 Ells no n'han dita paraula,
 però la gent es aquí.

Ja arriben a rua feta
 al portal del monastir,
 i al germà porter li diuen:
 — Obriu-nos, si us plau, obriu:
 volem veure a Sant Esteve,
 que ha fet el darrer sospir. —
 El porter fa de resposta:
 — Doncs això qui us ho ha dit?
 — En nostre barri hi havia

un infantó malaltic
 que dos anys ha no parlava
 com si fos llavi-cusit.
 La pobreta de sa mare
 plorava al peu de son llit,
 esperant sa darrera hora,
 de que ja sent el trepig,
 quan de cop se revenia
 i, aixecant la veu, ha dit:
 — Una escala lluminosa
 veig del cel al monastir
 enrosariada d'angels,
 d'angelets i serafins,
 per dur-sen l'ànima hermosa
 del qui acaba de morir.
 No sentiú sa cantadiça?
 Ja arriben al monastir,
 ja remunten a la gloria
 portant Sant Esteve al mig.
 Quina processó tant llarga!
 Quin rossegall tant bonic!
 Oh Sant Esteve, vulgueu-m'hi!
 Vulgueu-m'hi, oh angels, que vinc! —
 I s moria a corre-cuita
 com per poder-lo assolir.

12 Març 1896

SANTA ROSALIA

La bella Rosalia
 cullia flors.
 ¿Per qui les culliria,
Jesús Maria,
 per qui les culliria,
 sinó per Vós?

Jesús, que les prenia,
 n'ha fet un pom.
 — ¿Per qui culls les floretes,
Jesús Maria,
 per qui culls les floretes,
 si també n som?

Tu n'ets la meva Rosa,
 jo só l teu llir:
 donem-les a la mare,
Jesús Maria,
 donem-les a la mare
 que ns féu florir.

SANT FELIX DE CANTALICI

Sant Felix un demati
una roseta volia.
Va a la Verge del Roser,
demana la més bonica:
— Dau-me-la, mare, si us plau,
que de Vós me parlaria. —

Tot resant i demanant
el caputxí s'endormisca.
Al desvetllar-se del són
troba-s la rosa florida:
en sa dreta se la veu,
com el ceptre una regina.

Alça los ulls a Jesús,
alça los ulls a Maria:
per lo somriure dels dos
coneix a qui li ha cullida:
li ha donada l bon Jesús
del roseret de Maria.

— Una rosa Vós me dau
i mon cor altra n desitja:
mon cor vos desitja a Vós,
Jesús de l'anima mia,
rosa del celic roser
a Nazaret expandida. —

Allavors el bon Jesús
desde ls braços de Maria
ne davalla a sos bracets
com la perla a la conquilla.

MORT DE SANT JOAN DE LA CREU

Per cruce[m] ad lucem.

Amor es aquella cosa que auciu
l'amich, quan ou cantar les beyleses de
son Amat.

R. LULL

L'enamorat de Jesús
està en son llit d'agonia,
ab les cinc llagues ferit
d'Aquell que en la creu expira.
Com ha viscut en la Creu,
morir li dóna alegria.
Divinos volent sentir,
un cantador lin refila,
fent parlar una arpa d'or
plena de dolça armonia.
Mentres estaven sonant
l'Extatic al cel se gira,
ont, responent a aquells chors,
millor musica sentia:
sent la veu de l'Estimat
més bé que la Sulamita:
— Ja es passat l'hivern plujós,

el temps de les flors arriba.
Vine: seras coronat;
dels cims del Carmelo vine:
ta veu de tortora he oit
i a aconsortar-te venia.
— La tortora, sense Vós,
troba la terra anyorivola:
vinga al seu hort l'estimat
que per ell tragué florida.
— Ja só vingut a l'hort meu,
ja tinc la flor que n volia.
— Mon estimat es per mi
com un fascicle de mirra.
Ell es ab mi i jo só ab Ell
qui pascitur inter lilia. —

Al punt de la mitja nit
la campana als frares crida.
— Què toquen? — diu al prior.
— El primer toc de matines.
— Al cel les vaig a cantar,
prop de Jesús i Maria. —
I, enamorat papelló
de la *Flama d'amor viva*,
tant i tant la voltejà,
que en son foc se consumia.

SANT JOAN DE LA CREU

Sant Joan surt del convent,
de son convent de Segovia;
tot passant per lo jardí
no s para, no, a cullir roses:
un lliri veu més amunt,
un lliri que l cor li roba;
qui mira les flors del cel,
de les del món no s'adona.
Deixa a l'abella ls rosers,
el jardí a les papellones:
s'enfila dalt d'un penyal,
aont se bada una cova.
Allí venen els aucells
a fer-li musica dolça;
n'hi pugen del lloredar,
n'hi davallen de la Gloria:
de cançons com les que sent
no n sab escriure la ploma;
lo rossinyol del Carmel
solament no les escolta,
puix lin canta de millors
una celica Coloma

que omple de dolç parrupeig
aquell niu fet en la roca.

Sant Joan l'escoltaria,
però sent un cant més dolç:
sent entremig de les branques
la veu de son Aimador.
Sa ànima es la Sulamita,
Jesucrist lo Salomó;
més aquell cant de dolçura
s'ha tornat cant d'amargor;
clavat està en la creu santa
qui l'escomet amorós:
—Per tes angeliques trobes,
què vols, Joan, que Jo t dó?
—Voldria penes i penes,
com més men dasseu millor,
i en premi de tantes penes
anar sota ls peus de tots.

SANTA MARGUERIDA

(20 de Juliol)

Sense pare i sense mare,
na Marguerida gentil
sen va a guardar les ovelles
a la vora del camí.
Passava l traidor Olibri.
Li demana: — Com te dius?
— Me deien Margueridoia
els pares que ai! ja no tinc.
— Margueridoia aixerrida,
doncs jo t voldria cullir.
— Com vos daré l'amor meva,
si fa temps que la doní?
— L'hages donada a qui s vulla,
jo la vull ara per mi.
— L'amor de més amoretetes
es un sol Déu Jesucrist.
— I, tant bella i tant hermosa,
tu adores un Crucifix?
— Si só hermosa o no só hermosa,
bé n'es més aquell que estim.

— Si no m dónes l'amor teva,
promptament te faig morir.
— Com més prest serà, més prompte
podré veure a Jesucrist.
— Mos soldats, doncs, açotau-la,
cremau-la de viu en viu,
garfiu-la ab uncles de ferro,
si són poc les dels butxins.—

Passà per foc i per aigua,
i, del suplici a la fi,
coronada
del martiri,
fou segada
com un lliri.
Nostre Senyor i els mortals
l'han trobada
a la punta de la fals.